

ДОБРЕ ДОШЛА, ПРОЛѢТЬ!

Вий, които сте се родили и расли около планинитѣ, какъ мислите за насъ, които сме расли изъ равнината? Сигурно си казвате:

— Горкитѣ! Тѣ не знаятъ каква прелестъ е да се качвашъ по планина, да се боришъ съ непроходими мѣста, да ги прехвърляшъ и пакъ да продължишъ нагоре и все нагоре. . .

Наистина, ние, които не познаваме планината — какъ ли ще сме израсли безъ нейното очарование?

А погледнете какъ пристѣпя пролѣтѣта у насъ, въ равнината. Тя бавно върви, а не може да я стигне и най-упоритиятъ южнякъ. Юрне се той, полети, излѣзе предъ нея, развилнѣе се, па току остане пакъ назадъ. А пролѣтѣта, винаги прелестната и ненагледна пролѣтъ, си върви, безъ да иска да знае кой се надбѣгва съ нея.

О, пролѣтъ! Не бързай! Не се повеждай по лудориитѣ на вѣтрищата. Тѣ дигатъ врѣва — ужъ се надбѣгватъ, а какво правятъ въ сжщностъ? — Танцуватъ около тебе най-леки танци. Недей имъ се сърди! Нека танцуватъ. Така тѣ улесняватъ твоитѣ стѣпки и правятъ шествието ти по-тържествено.

И ний, които не познаваме планинскитѣ прелести, посрѣщаме пролѣтѣта съ сжщата радостъ, като васъ, планинцитѣ. И ако мислите, че къмъ васъ тя е по-щедра — лъжете се! Тя е еднаква къмъ всички.

Ето я! Небето се подига на хоризонта. Нѣщо става тамъ. Една тиха, зелена вълна пълзи по полета и ливади